

MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

ŠKORICOVNÍK

III

ZLATÁ PANNA

MARENČIN PT

ZLATÁ PANNA

MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

ŠKORICOVNÍK
III

ZLATÁ PANNA

MARENČIN PT

Napísanie textu tejto knihy
a jej vydanie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

© Martin Jurík, Michal Ružička, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & illustrations © Tomáš Roller
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
996. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1116-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1117-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1118-1 (ePub)

Dôležitý oznam:

V tejto knihe úmyselne uprednostňujeme metrický systém pred všetkými ostatnými. Komu sa to nepáči, cíti sa tým dotknutý, urazený, ba dokonca pobúrený, nech si trhne nohou.

Predtým, ako začnete čítať, sa otestujte:

Čo je Trevor Ociph?

- a) Halucinogénna cudzopasná rastlinka
- b) Jedovatý had bez chrbtovej kosti
- c) Najgeniálnejší manažér na svete

*

V prípade, že ste si odpovedou istí, môžete čítať ďalej. V prípade, že si ňou istí nie ste, môžete čítať tiež, avšak na vlastné riziko.

I. kapitola

JONÁŠ A HROBÁR

Jonáš sa krčil pri ohni a drkotal zubami. Podozri-vo civel na obra, ktorý sa týčil nad ním, opieral sa o svoju lopatu a sústredene upieral zrak do plameňov, akoby ich chcel pohltiť očami. Zrak uzímeného blondiaka postupne prešiel na opasok s novučkými koltmi, ktoré mu chlap hodil. Zbrane sa veľmi podobali na tie, ktoré stratil, a predsa pôsobili úplne inak. Keď ich ešte pred chvíľou obťažkával v dlaniach, dávali mu nepoznaný pocit istoty a moci. Šlo o najušľachtilejšie strelné zbrane, aké Jonáš kedy videl a zjavne museli byť nesmierne drahé.

Pohľad mu ďalej utkvel na hromádke handier. Dlháň s lopatou mu ich práve hodil pod nos, aby sa osušil a prezliekol. Napriek tomu sa blondiak nevedel odhodlať vyliezť spod deky, zhodiť zo seba mokré háby a obliecť si suché. Čerstvá spomienka na to, ako sa ešte pred chvíľou topil a len o chl p unikol smrti, ním triasla viac ako mráz krutej zimy, neúprosne sa vkrádajúcej do končín východnej provincie. Áno, v hlave sa mu stále dookola točili zábery nedávnych udalostí a zbesilo bili na poplach. Zápasil s Elenou, lapačkou snov. Kvôli niečomu sa pobili. Nedokázal si však viac vybaviť, o čo šlo. Tu vo svätyni Opustenej bohyně došlo k surovej zbabelej bitke, kde ona jeho kopala a hrýzla a on ju šticoval a udie-ral do tváre. Napokon ho tá suka strčila do diery s ľadovou vodou. A Jonáš klesal a klesal, nevedel sa predrať k hladine, zdalo sa, že sa nadobro utopí. Dokonca na chvíľu stratil ve-domie a marili sa mu všakovaké bláznivé sny, keď tu ho zne-

nazdajky zdrapla čiasi mocná ruka a ťahala ho nahor. Z jeho záchrancu sa vykľul neprirodzene vysoký a deformovaný chlapisko, z ktorého by sa za iných okolností šírila hrôza, aká by nechala zamdliet ktoréhokolvek bežného smrteľníka. Jonáš však k bežným smrteľníkom nepatril. Práve vďaka tejto ohave v ľudskej podobe unikol istej smrti a jediný, čo mu dokázalo vohnať do duše hrôzu, bolo vybavovanie úveru v Ríšskej banke. Keďže nič príšernejšie a desivejšie na tomto svete neexistovalo, Jonáš sa, prirodzene, nebál ničoho ďalšieho.

Ešte pred chvíľou sa predsa bil s Elenou, začalo mu postupne svitať. Kde je? Kde sú ostatní z jeho družiny?

„Čo si spravil s lapačkou snov?“ precedil severan cez zmeravené ústa smerom k svojmu záchrancovi. Dlháň naňho flochol s náznakom otrávenosti a odšomral:

„Najprv sa prezleč.“

V tóne cudzieho chlapa zaznelo čosi neodolateľné, tak Jonáš konečne prestal okázalo drkotať zubami, zhodil zo seba deku, vyzliekol sa, poutieral sa a obliekol sa do suchého. Potom si gľgol z čutory, ktorú mu dlháň strčil, vylôchal ju celú. Netušil zloženie jej obsahu; úplne mu stačilo, že to chutilo skvele, náramne ho to zahrialo a dodalo mu síl. Kolotoč ubíjajúcich spomienok mu prestal vystrájať v hlave a severan zacítil, že sa vracia do svojej kože.

„Kto si?“ prehovoril, keď dlháňovi podával čutoru.

„Som hrobár z Mokvasu,“ odvrkol sucho divný chlapisko.

„Hrobár z Mokvasu...“ zagánil naňho Jonáš. „Prišiel si ma zakopať?“

Dlháň sa len krivo zaškľabil. Blondiak pokračoval: „Kde sú všetci?“

Hrobár z Mokvasu si sotva badateľne povzdychol. Už dávnejšie premýšľal, čo presne tomuto smrteľníkovi porozpráva a ako. Zistil, že sa ocitol pred jednou z najťažších úloh vo

svojom živote. Nie preto, že patril k mizerným rozprávačom a slovami mrhal výsostne nerád. To preto, lebo podľa Menhit závisel od tohto nenápadného a nevýrazného blondiaka kus osudu sveta. A on, hrobár, ktorý vo svojom dobrovoľnom exile už celé veky bdel nad mŕtvymi i nemŕtvymi, sa práve vďaka nemu po epochách premárneného času opäť smel vrátiť k svojmu predurčeniu. Premrznutý severan ho potreboval a on zasa potreboval jeho.

Hrobár vo svojich mohutných dlaniach pevne trímал svoju lopatu. Musí chlapcovi postupne vysvetliť, čo sa s ním udialo. Prečo sa topil v bazéne vo svätyni Opustenej. Kde strávil posledný rok a čo sa za ten rok všetko udialo. Musí mu to vysvetliť čo najopatrnejšie, aby sa od neho sám mohol dozvedieť to nevyhnutné pre ich spoločnú úlohu. Blondiak si čoskoro začne spomínať. A on, hrobár, potrebuje každú jeho spomienku z návštevy cudzieho a nepochopiteľného sveta bohov mimo nášho priestoru i času.

Kde začať? Dlhán sa vzpriamil a pokojným hlbokým hlasom ich oboch vrátil rok nazad k veľkej bitke o Citadelu.

2. kapitola

VEĽKÁ BITKA O CITADELU V TROCH EPICKÝCH DEJSTVÁCH

I. dejstvo

Veľká bitka o Citadela sa takmer nekonala. Pri- bližne sto kilometrov od najväčšieho a najdô- ležitejšieho mesta Severskej ríše nečinne sta- novala vyše stotisícová armáda a jej generáli šaleli od zúfalstva. Jeden za druhým s bázňou a stiahnutým žalúdkom vstupovali do kancelárie Najväčšmi hodnotného vodcu novej doby (NaHoVNDó) Trevora Ocipha a žiadostili o započatie útoku na metropolu. Každý z nich dobre vedel, že keď padne Citadela, padne celá Severská ríša. Minimálne sa rozpadne, rozdrobí a prestane fungovať ako celok.

Kým generáli pred svojím vodcom prosíkali, kľačali na kolenách či triezvo vysvetľovali, Trevor Ociph sa vo svojom tradičnom sivom obleku s nohami vyloženými na stole ľa- hostajne hojdal na stoličke, poškrabkával sa za ušami, ob- zeral si nechty či pochrumkával dobroty, čo mu sluhovia nosili pod nos.

„Vaša dokonalosť!“ žalostil roztraseným hlasom náčelník generálneho štábu, ktorý sa po dlhej porade so svojimi kole- gami spolu s generálom Žin-Či-Com odvážil predstúpiť pred Veľkého predsedu a vzpínal k nemu ruky. „Nesmieme viacej čakať! Už je tu zima! Čoskoro napadne všade plno snehu a obliehanie veľkomesta v zime je čistá katastrofa!“

„Hehe,“ odvetil neprítomne Ociph a slabomyselne sa zachichotal. „Zima je skvelá. Sneh je skvelý! Lepší ako nekonečné púšte Piesočného kontinentu.“

Dôstojníci si vymenili veľavravné pohľady.

„Vaša jasnosť,“ odkašľal si generál Žin-Či-Ca a pokračoval ustarosteným tónom. „Zima je síce skvelá, avšak obliehať počas nej najväčšie mesto na svete je čistá samovražda.“

„Čistá samovražda je aj putovať cez Púštny kontinent z Liptova až k Dutej hore,“ odvrkol Trevor Ociph, olízal si dlaň a začal ju ovoniavať.

„Nadobro zošalel,“ zahundral generál Žin-Či-Ca náčelníkovi štábu do ucha a ten ho laktom udrel do rebier.

„Vaša dokonalosť,“ ohradil sa náčelník, „zima nie je všetko. Máme zaručené informácie, že do Citadely sa zo západu blížia posily. Boli spozorované celé flotily nákladných i vojnových lodí, ktoré sa k mestu plavia po rieke Rieka. Okrem nich tam údajne Meidan vyslal akési podivné kovové stroje. Samochody poháňané škoricom. Ide zrejme o neznámu modernú techniku a naše vojská s ňou nedokážu bojovať.“

„Čo tam po nich,“ mávol rukou chlap v požmolenom sivom obleku, odstavajúcimi bielymi vlasmi a nosom ako reďkovka. Naďalej sa bezstarostne hojdal na stoličke. „Už konečne vypadnite, nudíte ma.“

Obaja pohlavári sa na seba nenápadne zachmúrene zahľadeli, potom sa hlboko uklonili a odhodlane vypochoďovali z kancelárie.

„Musíme s tým niečo spraviť,“ zavrčal generál Žin-Či-Ca, keď obaja odkráčali do bezpečnej vzdialenosti.

„Pre bohov, čo?“ strhol sa náčelník štábu. „Hádam nemáte na mysli...“

„Pssst!“ priložil si generál prst na pery a stlmil hlas. „Náš Ociph bol vždy šialený. Avšak všetko mu aj napriek šialenosti

vychádzalo. Akékoľvek absurdné jeho rozhodnutie bolo, vždy viedlo k úspechu. Tento šialený Ociph nie je *náš!*“

„Ako to myslíte?“ zvrátil čelo náčelník štábu a poškríbal si nedôverčivo bradu.

„Toto je *iný* šialený Ociph,“ šepol mu do ucha Žin-Či-Ca. „Všimli ste si, že je príborom? *Náš* Ociph príborom nikdy nejedol! Keď mu Márius Osvietený daroval príručku slušného stolovania, takmer ho ňou utĺkol na smrť. Tento Ociph používa vidličku a nôž s priam okázalou bezočivosťou!“

„Máte pravdu,“ prikývol náčelník. „Ociph s príborom... To naozaj nie je normálne. To hraničí s rúhaním.“

„A nielen to. *Náš* Ociph by tiahol na Citadelu hoc aj sám v župane a papučiach a zrolovanými novinami by hrozil obrancom, aby sa vzdali. *Tento* Ociph má k dispozícii stotisícovú armádu a hojdá sa na stoličke. Odkedy sa Ociph zmenil, nič sa nedarí, nič nevychádza.“

„Čo navrhujete?“ zahundral náčelník štábu a nenápadne sa rozhliadal.

„Musíme ho okamžite zbaviť velenia,“ nadhodil Žin-Či-Ca.

„To je vzbura!“ užasnuto naňho zagánil náčelník.

„Inak celá kampaň dopadne katastrofou,“ dodal pokojne generál.

Náčelník štábu pokrútil hlavou.

„Bez Ocipha nie je Ociphát. Ak sa mu niečo prihodilo, potrebujeme zohnať najlepších lekárov a vyliečiť ho. Potrebujeme naspäť *nášho* Ocipha.“

Generál Žin-Či-Ca vyvrátil oči. Ak by niekto vyliečil Ocipha, tak jedine úderom do hlavy, pomyslel si. Ani len netušil, ako blízko sa ocitol pravde.

*

Kým náčelník generálneho štábu horúčkovo premýšľal, ako čo najohľadupľnejšie vyliečiť Trevora Ocipha, pričom generál Žin-Či-Ca hútal, či je lepšie Veľkého predsedu udrieť po hlave lopatou alebo krompáčom, babrala sa tetka Anna Pustovkovie s veľkým mosadzným kvetináčom. Tetička Anna, ako ju bežne volalo osadenstvo alebo jej nadriadení, bola vdovou po hlavnom účtovníkovi chátrajúceho letného sídla Château du Plateau šľachtickej rodiny Nopockayovcov. A keďže jej manžel umrel pred vyše rokom a rodina Nopockayovcov utiekla pred Ociphovými armádami do Citadely, stala sa tetička chtiac-nechtiac správkyňou majetku, v ktorom si Veľký predseda počas svojho ťaženia zriadil svoj dočasný hlavný stan.

Tetička Pustovkovie sa s mosadzným kvetináčom pechočila z mimoriadne dôležitého dôvodu. Pot sa jej lial z čela, na vetkých kostnatých rukách jej navierali hrubé žily. Škrípala tými zopár zubami, čo jej ešte ostali v ústach a mrzko pri tom nadávala.

„Do hnusne popraskaných zadkov, aby to čert bral! Nech vyplžnu a zovšivavejú všetky ohanbia sveta!“

Vyplžnuté ohanbie v skutočnosti priala a čerta ponúkala samotnému kvetináču, ktorý zaťato odmietal vážiť menej. Tetička si totiž konečne spomenula, kam schovala magický amulet po zosnulom manželovi. Zahrabala ho do hliny pod korene petúnie, aby ho svojho času náhodou neobjavili citadelskí vymáhači magických predmetov či neskôr okupanti ociphovských armád. Podľa zosnulého pána Pustovku totiž amulet zdvojnásoboval inteligenciu svojho nositeľa a vraj robil niekdajšieho hlavného účtovníka intelektuálne nepremožiteľným. Tetička Anna však zastávala názor, že keby jej manžel bol býval intelektuálne nepremožiteľný, nebol by drel ako účtovník za pár denárov.

A tiež si potajme myslela, že kde niet inteligencie, niet čo zdvojnásobovať.

Tetičke sa v nedávnej dobe naskytna príležitosť zbaviť sa nepohodlného amuletu. Znenazdajky sa zjavil tajný záujemca ochotný zaplatiť štedrú sumu. Anna Pustovkovie nedumala, kto je zač, či odkiaľ sa nabral a rozhodla sa konať. Veľký kvetináč bolo treba z chodby odtiahnuť do bezpečia a v bezpečí z neho sprisahanecky vydolovať amulet. Oblému mosadznému črepníku sa však do bezpečia príliš nechcelo. Trucoval najmä na stupienkoch schodov, po ktorých sa ho tetičkine kostnaté a žilnaté ruky usilovali vyteperiť. A tak sa stalo, čo čert nechcel, že sa kvetináč tetičke vyšmykol z krčovito zvierajúcich prstov. Vyšmykol sa a bezohľadne sa rútil dolu schodiskom, odrazil sa od steny, odkiaľ už o čosi lenivejšie roloval smerom k chýbajúcemu zábradliu. Tam mu viac nič nebránilo v úmysle zrútiť sa na prízemie.

V rovnakom okamihu sa po prízemí bezcieľne potuloval Trevor Ociph s rukami vo vreckách a popískoval si čosi rovnako bezúčelné.

Pre každého, kto z akéhosi nepochopiteľného dôvodu nečítal predošlý diel, pripomenieme, že ku koncu „Zrkadielka“ sa do Trevora Ocipha nedopatrením vtelil dobrodruh Imho, Jonášov súpútnik a najlepší priateľ. A, áno, tí ešte chytřejší z vás už isto postrehli, že Imho sa ani zamak nešťítíl vystrájať v tele Veľkého predsedu neplechu a mariť rozpínajúcemu sa Ociphátu doposiaľ celkom úspešné ťaženie proti Severskej ríši. A tí úplne najbystrejší, ktorí nezabudli na udalosti z prvej časti, vedia, že sa Imho po svojom poľutovaniahodnom umretí ocitol v bludnom kruhu prevtelení, keď jeho duša našla príbytok najprv vo svojej vlastnej lebke, potom v tele notorického púštneho banditu, v následníčke trónu istej bezcennej prímorskej krajinky, až sa napokon podobným

nedopatrením ocitla v hlave Veľkého predsedu a skrížila mu jeho ambiciózne plány na ovládnutie sveta.

A keďže Imhov posmrtný život sa rozbehol vďaka moci magických amuletov, osvojila si jeho bludná duša vlastnosť preskočiť na každého, kto sa v prípade náhodnej kolízie práve nachádzal v dosahu takéhoto magického talizmanu. Treba podotknúť, že šlo o amulety pochádzajúce z archaických dôb, o ktorých buď nikto nič nevedel, alebo nikoho nezaujímali.

Takže v čase, keď sa mosadzný kvetináč rútil dolu scho-diskom, sa Imho v tele Trevora Ocipha s beztriestnou ne-dbalosťou promenádoval s rukami vo vreckách po prízemí. Samozrejme, že sa udialo to nevyhnutné. Črepník sa nič ne-tušiacemu Imhovi zrútil na hlavu. Zrútil i nezrútil. V prípa-de, že by Veľký predseda dostal ťažkým mosadzným kvetiná-čom po hlave, s najväčšou pravdepodobnosťou by ho to zabilo a náš príbeh by sa skončil, alebo by sme minimálne prišli o všetku ďalšiu zábavu na úkor najgeniálnejšieho manažé-ra všetkých čias. Na spresnenie teda dodáme, že sa črepník Ociphovi obtrel o zátylok a podrazil mu nohy. Veľký predse-da sa tak i s celou váhou svojej osobnosti natiahol na dlážke.

Trevor Ociph sa omráčene zviechal zo zeme a rozhliadal sa s mrzutosťou jemu vlastnou naokolo.

Prečo nie som vonku?! Zaznela prvá myšlienka, čo mu pre-blesla hlavou. Šiel som sa vymočiť a niečo do mňa vrazilo. Na-miesto toho, aby som sa prebral vonku, prebral som sa vnútri!

„Stráže!“ zrúkol Ociph na plné hrdlo hneď, ako stál na oboch nohách. „Stráže! Kde ste? Chamrad' prašivá!“

Do haly sa vrátilo asi desať po zuby ozbrojených vojakov, salutovalo, klaňalo sa, avšak žiaden z nich nerozumel otázke Veľkého predsedu, prečo sa ten ocitol vnútri a nie vonku.

„Zberba mizerná!“ ziapal chlap s nosom ako red'kovka

TR

a rozhadzoval rukami. „Okamžite mi privedte náčelníka štábu!“

Náčelník štábu dobehol zadychčaný, s potom na čele, a rovnako spočiatku netušil, čoho sa jeho panovník dožaduje. Svitlo mu, až keď ich Ociph všetkých vyhnal z kaštielika do treskúcej zimy. Veľký predseda zatiaľ vystrájal v priestoroch kúrie a vrieskal na ľudí, zvieratá i predmety. Dobehol k zázračnému zrkadielku, ktoré si práčne dovliekol z Mokvasu a ktoré sa Jonášovej družine nepodarilo ukradnúť, a osopil sa naň, aby mu okamžite vyzradilo, prečo nie je vonku. Obraz v zrkadle sa zamihotal, zablikal a odkiaľsi spoza rámu sa ozval neprirodzené pôsobiaci hlas, ktorý po sebe začal opakovať:

„Chyba. Prosím, zopakujte zadanie. Chyba. Prosím, zopakujte zadanie...“

To už Trevor Ociph nevydržal a zohol sa po najbližší možný objekt. Zhodou okolností siahol po podozrivo sa tváriacom kvetináči s petúniou. S námahou zdvihol ťažký mosadzný črepník ledva nad hlavu a nešikovne ho šmaril po nespolupracujúcom zázračnom zrkadielku. Stalo sa tak, že kvetináč sa len lenivo odrazil od pružnej pevnej plochy naspäť k Veľkému predsedovi a pokoriteľovi svetov. Znova podrazil bielo vlasému chlapovi v obleku nohy a ten sa opäť vystrel na dlážke. Hlavu si Ociph tentoraz udrel o rám zrkadla, takže k žiadnemu neželanému prevteleniu duší viac nedošlo, a predseda len upadol do obyčajného bezvedomia.

Z nariadenia Najväčšmi hodnotného vodcu novej doby mrzla polovica generálneho štábu v treskúcej zime pred kaštielikom a drkotala zubami. Služky za dôraznej asistencie tetičky Pustovkovie zatiaľ Trevora Ocipha vzkriesili, obviazali mu čelo, umyli ho vo voňavom kúpeli, obliekli ho do pruhovaného županu, posadili do pohodlného kres-

la, kde ho krmili krupicovou kašou a čítali mu rozprávku o vajci, ktoré išlo na vandrovku. Veľký predseda síce trochu hundral, prečo vajce cestou nezobieralo väčšiu družinu a nepodrobilo si aj zvyšok rozprávkového sveta, celkovo sa však upokojil. Až do chvíle, kým sa nespýtal, aký je práve deň. Keď zistil, že jeho armáda už celý mesiac zahála sotva sto kilometrov od Citadely, vystrelil z kresla a vyrútil sa zo svojej spálne. Náhle sa objavil vonku pred mrznúcim generálnym štábom len v ružových papučkách a neúmyselne roztvorenom pruhovanom župane. Vztýčenou rukou pevne zvieral rozprávkovú knižku a hromovým hlasom hučal:

„Na Citadelu! Okamžite! Sedajte kone!“

A aby šiel svojim poddaným príkladom, sám sa aj s vejúcim županom vyrútil do snehovej pustatiny.

„Váš starý dobrý Trevor je naspäť,“ uškrnul sa generál Žin-Či-Ca a utrel si z obočia srieň.

„Aký krásny deň,“ prikývol náčelník štábu so skrehnutou tvárou a fialovými perami.

V celom hurhaji a zhone, ktorý nastal po návrate starého dobrého Trevora Ocipha, si nikto nevšimol podozrivý mosadzný kvetináč, ktorý sa nedôverčivo rozhliadal a rozhodol sa čo najnenápadnejšie vytratiť.

II. dejstvo

Na mohutných citadelských hradbách, asi tridsať metrov nad zemou, si generál-tréner Šiška tlačil pod husté obočie ďalekohľad a sústredene sa díval k brehu rieky Rieka, stáčajúcemu sa mierne na juhovýchod. Vedľa neho popri zopár spojovacích dôstojníkoch v luxusnom zimnom kabáte nervózne prešlapoval splnomocnenec Rady bezpečnosti Severskej ríše pre obranu Citadely gróf Nopocskay a trel si krehnúce ruky. Obďaleč pokojne sledoval situáciu na planine pred metropolou s rukami vo vreckách hrubého kožucha ctihodný pán Reginald Čučoriedka a nehlučne prežúval. Po jeho boku stál s hliníkovou šálkou v ruke profesor Raymond Namôjdušu a opatrne chlipkal z pariacej sa kávy.

„Kof'ko ich je? Päťdesiattisíc?“ zopakoval asi po tretíkrát gróf Nopocskay a jeho nedočkavý hlas znel generál-trénerovi Šiškovi v ušiach ako prenikavé vrzganie starých dverí.

„Cez stotisíc,“ vzdychol si generál a ďalej skúmal planinu.

„Stotisíc...“ zopakoval roztržito gróf a otočil sa k jednému z dôstojníkov tak neohrabane, že mu vyrazil z ruky kávu, ktorú práve vyfasoval. „To neubránime...!“

„To je len základná pechota s jazdou,“ dodal sucho Šiška. „Čoskoro sa k nim pridajú ešte oddiely elitných žoldnierov. Ďalších tridsattisíc. A tiež zväzy golemov.“

„To je náš koniec...!“ zaúpel gróf Nopocskay a zaklonil zúfalo hlavu.

Profesor Namôjdušu, ktorý rozhovor úkosom sledoval, zľahka pristúpil k sústredenému generálovi.

„Počty útočníkov nie sú až taký problém. S golemami je to inak, všakže?“

Urastený generál-tréner Šiška si zložil ďalekohľad, počúchal hustú bradu a venoval profesorovi priateľský pohľad.

„Presne, ako vravíte. Citadela sa dá pohodlne brániť s hŕstkou vojakov. Golemovia však ľahko preniknú za hradby a začnú pustošiť. Je veľmi ťažké ich zastaviť. Najmä ak ich je viac.“

„Tak asi tisíc?“

„Presne. Tisíc golemov úplne stačí na masovú paniku a rozvrátenie obrany miliónového mesta.“

„Je po nás, ach, bohovia, je po nás!“ zaskušoval im spoza pliec gróf Nopocskay. „Stotisícová armáda tiahne na nás a v zime! Z čoho žijú? V lesoch niet zveri, na poliach niet úrody. Čo jedia? Isto sú v tom temné čary a vojaci žijú zo vzduchu. Ako ten ich kazateľ Jožin Bahenný.“

„Jedia konzervy,“ zaznelo odkiaľsi.

„Čo?“ Nopocskay sa strhol.

„Jedia konzervy,“ pokojne zopakoval najbohatší muž Citadely, ctihodný pán Čučoriedka, ktorému hlas patril.

„Konzervy?“ vytrieštal gróf oči. „Aké konzervy? Odkiaľ?“

„Odo mňa,“ sucho utrúsil podnikateľ. „Predal som im desať miliónov kusov.“

„Desať miliónov...“ jachtal neveriacky splnomocnenec. „Jedlo, čo si chrabrí občania Citadely odtrhajú od úst, ste vy predali nepriateľovi? Čože je v tých konzervách? Hydina? Ryby? Hovädzie? Bravčové? Alebo dokonca divina?“

„Psy,“ mykol plecami ctihodný pán. „V Citadele je veľa psov. Teda, bolo.“

„Čučoriedka, vy jeden odporný pokrytec!“ zvriskol gróf Nopocskay. „Už viem, kam zmizol môj milovaný Cukrík! Vy zločinec, kupliar, zapredanec! Práve vás vymenovala Rada za jedného z obrancov mesta. To je škandál! Kým ja som len o chl p unikol Ociphovým armádam, vy s ním takto rúhačsky kšeftujete!“

Reginald Čučoriedka sa zľahka nadýchol, na zlomok sekundy prestal prežívať a nenáhlivým pohybom vybral spod svojho hrubého kožucha čosi zvláštne. Na múr hradby postavil akúsi nevelkú oblú skrinku medenej farby a pootočil jedným z viacerých guľatých gombíkov. Zo skrinky sa ozval, hoc trochu neprirodzene, melodický ženský hlas, ktorý prehlušil aj dunenie severáka.

„Veľavážený gróf Kazimír Maurícus Bonifácus Nopockay. Keby konzervy Trevorovi Ociphovi nepredal ctihodný pán Čučoriedka, predal by mu niekto iný za podstatne nižšiu cenu hydinu, ryby, hovädzie, bravčové, alebo dokonca divinu. Výťažok z predaja šiel na financovanie výzbroje citadelskej domobrany. Keď sme pri pokrytectve, neprenajali ste čisto náhodou váš zimný kaštieľ Ociphovmu generálnemu štábu za dvetisíc denárov denne? A okrem toho, nezapožičali ste dve neplnoleté dcéry svojho koniara nepriateľským dôstojníkom na lúboštné radovánky?“

Splnomocnenec Rady bezpečnosti Severskej ríše na svojho nedobrovoľného kolegu zlovestne zagánil. Ten však nehol ani len brvou, spokojne prežíval a s rukami vo vreckách sa významne díval do diaľavy. Pôvabný hlas zo skrinky pokračoval:

„Mimochodom, vážený gróf, tá tlačienka, čo ste nedávno obedovali, pochádzala z potkanieho filé a jej želé z bielkovinového vývaru zo švábov. Ide o špeciálnu pozornosť spoločnosti Obluda & Ohava, a. s., pre všetkých verejných činiteľov zaangažovaných do obrany Citadely.“

Gróf zbledol, zozelenel i sfialovel. Zmodrať už nestihol. Pribehol k múru, prehol sa cezeň a demonštratívne dávil, čo mu žalúdok stačil. Ctihodný pán Čučoriedka mimovoľne schoval skrinku naspäť do tepla svojho kožucha. Generál-tréner Šiška a profesor Namôjdušu sa na seba spokojne zaškerili.

Po krátkej chvíli ticha, prerušovanej len Nopockayovým

netrpezlivým dávením, pristúpil generál-tréner Šiška k ctihodnému pánovi a mierne sa k nemu naklonil:

„V Nippure i v Nippurpoole máme tiež veľa psov. Myslíte, že sa s tým dá niečo spraviť?“

„Isto,“ Reginald Čučoriedka len dôležito prikývol bez toho, aby zbytočne odtrhol zrak od citadelskej planiny.

Netrvalo dlho a hliadky zbadali niekoľkých jazdcov ozlomkrky uháňať k bránam mesta.

„Skauti sa vrátili,“ poznamenal niektorý z dôstojníkov zrejmu očividnosť.

Prieskumníci čoskoro podávali hlásenie generál-trénerovi Šiškovi. Vyplynulo, že k obliehajúcej armáde sa práve pridala čerstvý, asi dvojtisícový oddiel golemov, nevyhnutný na zdo-lanie citadelských múrov. Ociphovo vojsko sa nebezpečne pohlo vpred.

V diaľke zahrmeli kanóny a na citadelské hradby sa zosypala sprážka striel. Vzápätí sa odhodlane ozvala baráž mestských diel.

„Pane,“ pred Šiškom salutoval jeden z prieskumníkov, „k mestu tiahnu katapulty. Keď sa dostanú na dostrel, začnú na nás vrhať golemov.“

„Namierte na ne delá a nabíjajte šrapnelmi,“ odvetil stroho generál.

„Obávam sa, že sa to minie účinku,“ dodal ustarostene skaut. „Pri katapultoch sme spozorovali čosi ako magický štít, ktorý ich chráni spredu. Zjavne ide o ochranu proti kanonáde...“

„Vyskúšame,“ skočil mu do reči gróf Nopocskay, ktorému sa medzičasom do tváre vrátila zdravo vyblednutá farba. „Čo ak sa vám to len zdalo?“

„Keď budú katapulty na dostrel, bude neskoro,“ nevšímal si ho generál-tréner a hlbavo si pritom šúchal hustú bradu.

„Ak sa nebudú dať zničiť katapulty, musíme zničiť aspoň ich obsluhu a prinútiť golemov bojovať pred múrmi.“

„To je predsa samovražda!“ vykrikol gróf Nopockay.

„Na to máme samovražedné jednotky,“ utrúsil sucho Reginald Čučoriedka.

„Čože?“ zagánil podráždený gróf.

Generál-tréner Šiška len kývol svojmu adjutantovi. Ten začal poslušne recitovať.

„Prvú líniu samovražedných jednotiek tvoria oddiely bojovníkov za sociálnu spravodlivosť...“

„Kto?“ štekol vyjavene Nopockay.

„To sú tí, čo šikanujú umelcov,“ dodal s lišiackym úsmevom profesor Namôjdušu.

„Ale veď oni len píšu,“ ohradil sa gróf, „vedia bojovať len verbálne.“

„Hovoria si bojovníci, tak budú bojovať,“ odsekol generál-tréner. „Najzbytočnejších občanov Citadely do prvej línie.“

„Ehm...“ odkašľal si adjutant a pokračoval. „Druhý oddiel samovražedných jednotiek tvoria personalisti, tretí právnici a exekútori.“

„To je nehoráznosť!“ rozkričal sa do dvíhajúcej sa fujavice gróf Nopockay. „Posielať na istú smrť intelektuálny výkvet mesta? Vy ste úplný blázon!“

„Mal som tam nebodaj poslať užitočných ľudí? Pekárov, učiteľov, lekárov, remeselníkov?“ nedal sa vyviesť z miery generál.

„Rada bezpečnosti sa musela načisto zbláznit, keď vás dvoch s Čučoriedkom poverila velením obrany mesta!“ soptil gróf a tvár mu blčala aj navzdory treskúcemu mrazu. „Idem informovať Radu a požiadať o vaše odvolanie!“

Rozhorčene im ukázal chrbát a rýchlym krokom odpocho-
doval z hradieb.

„Trvalo až pol dňa, kým sa k tomu odhodlal,“ utrúsil sucho ctihodný pán.

„Kým nás odvolá, bude dávno po bitke,“ uškrnul sa Šiška. „Konečne sa môžeme sústrediť na obranu mesta.“

*

Aj samovražedné jednotky potrebujú motiváciu položiť život za vec, o ktorej nemajú ani tušenia. Najľahšie sa podarilo navnadiť personalistov. Ich oddiel získal podrobnú inštrukciú o masových firemných hrách a súťažiach v podobe rôznych manévrov v prírode. Účastníci personálnych samovražedných kománd sa niekoľko dní pred nasadením zúčastňovali na dlhokánskych poradách a workshopoch, počas ktorých sa opakovali motivačné frázy, spievalo sa, modelovalo z hliny, rozdávali sa odznačky, nálepky, stužky a vlajočky, trénoval sa tímový duch. Účastníkom oddielu sa preventívne nevštepovala žiadna zložitejšia stratégia z obavy, že by ju nepochopili alebo doplietli. Očakávalo sa od nich, že sa dostanú v tejto dobrej nálade ku katapultom a nezomrú skôr, ako im exploduje výbušnina omotaná okolo pása.

S právnikmi to po dobrom až tak nešlo. Keďže každý správny právnik potrebuje nôž na krku, aby vykonal čokoľvek nesebecké, rozhodlo sa im velenie obrany mesta pohroziť nahradením titulu JUDr. titulom Ing. A keďže každý správny právnik by radšej spáchal samovraždu, než mal pred menom titul Ing., nastúpili aj citadelskí právnici do samovražedných jednotiek, kde sa ponúkala aspoň aká-taká šanca vyviaznúť z tejto situácie bez profesijnej ujmy. A keďže je tiež známe, že právnici sú o niečo inteligentnejší ako personalisti, ostávalo z ich strany len zlikvidovať obsluhy katapultov a vrátiť sa do bezpečia.

Bojovníkom za sociálnu spravodlivosť pre zmenu stačilo

povedať, že Ociphova armáda nedisponuje adekvátnymi kvótami diverzity a inklúzie. Že v nej nie sú v uspokojivo zastúpené všetky možné etniká, ženy, sexuálne preferencie či vozičkári. A že golemovia sú až príliš jednofarební. Bola to, samozrejme, úplná lož. Avšak veľmi účelová, keďže realita nie je pre bojovníka za sociálnu spravodlivosť dôležitá a ako ktosi múdry raz poznamenal, pravda nesmie stáť v ceste dobrému príbehu. A tak sa bojovníci (a bojovníčky) za sociálnu spravodlivosť hlásili do samovražedných oddielov sami, dokonca si aj sami zakúpili všetku potrebnú výzbroj či výstroj.

Kým sa samovražedné jednotky pokúšali dostať k obsluhám katapultov, striehli za bránou hradieb elitné prápory zostavené z futbalových fanúšikov klubov Real Citadela a FC Nippurpool. Pôvodne sa k nim mali pridať aj ultras FC Nippur, avšak krátko po ich príchode do Citadely sa do krvi pobili s konkurenčným tímom FC Nippurpool a vynahradili si tak jesenné derby, ktoré muselo byť odvolané kvôli výpadkom posledných ligových kôl. Výsledkom bitky bolo, že väčšina fanúšikov FC Nippur skončila v citadelských lazaretoch a zvyšok odmietal nastúpiť do práporu s ktorýmkoľvek iným klubom, a tak bojaschopní ultras z najväčšieho mesta Salamandrieho polostrova ostali brániť citadelské hradby.

„Statoční skalní Realu!“ vykrikla lapačka snov Elena, ktorá velila práporu citadelských fanúšikov. „Čoskoro opustíme brány nášho nádherného mesta a vrhneme sa na tých, ktorí nám toto mesto chcú vyrvať z rúk! Pripravte si vaše opakovačky, vaše kuše, vaše palcáty! A morte nimi tých, ktorí vám chcú vziať váš štadión, váš klub! Zničme tých, ktorí chcú zničiť futbal!“

Zaburácalo nadšené hromobitie hlasov. Kováč Omar, ktorý pre zmenu velil práporu fanúšikov FC Nippurpool, pozor-

ne načúval každému slovu lapačky snov a uznanlivo prikývol. Rozhodol sa nenechať sa zahanbiť, zdvihol svoju žiarivú, ozrutne neforemnú čepel' a zrukol na svojich:

„Nippurpoolskí! Za týmito múrmi je niekoľko katapultov, ktoré musíme zničiť! Na krk nám pri tom bude dýchať náš najväčší ligový rival Real Citadela! Citadelskí nám šliapu na päty už niekoľko sezón, ale titul nám vziať nevedia! Ukážme im aj teraz, kto je lepší tím, kto sú lepší fanúšikovia! Zničme viac katapultov ako oni!“

Ovzdušie sa zachvelo nadšeným revom ozbrojených fanúšikov. Elena vrhla Nippurpoolčanom ostrážitý pohľad, napokon si však s kováčom vymenila koketné úsmevy. Medzi futbalistami to vrelo, zbrane nedočkavo rinčali povettrím.

„Najvyšší čas ich vypustiť,“ sucho utrúsil Reginald Čučoriedka pri pohľade na oba prápory odeté vo vlastných klubových farbách, „inak sa porúbu medzi sebou.“

Generál-tréner Šiška len súhlasne prikývol a vydal povel adjutantovi. Čochvíľa sa otvorila hlavná citadelská brána a z nej sa do plytkého snehu vyrútili asi dve tisícky rozbesnených bojovníkov oháňajúcich sa šablami, palcátmi či mušketami. Prívrženci futbalu sa ozlomkrky hnali k obliehacím strojom, o ktorých zničenie sa nedlho pred nimi pokúšali samovražedné oddiely personalistov, právnikov a bojovníkov za sociálnu spravodlivosť. Tie však medzičasom ťala a rúbala Ociphova jazda na márne kúsky. Čisto z prozaického dôvodu: aby ich hrdinská nezištná obeta upútala pozornosť nepriateľskej jazdy a umožnila futbalistom dostať sa ku katapultom. Jediní personalisti nepadali rukou nájazdníkov. Ešte počas workshopov a teambuildingov im tréner osobnostného rozvoja zabudol vysvetliť, čo katapulty vlastne sú a na čo slúžia. A tak sa stalo, že sa personalisti ocitli na detskom ihrisku, kde vyhodili do povetria preliezky v dobrej viere, že ide

o obliehacie stroje. Okrem preliezok im takto padol za obet aj jeden veterný mlyn a dva kuríny.

Asi na polceste sa však Ociphova ľahká jazda otočila na futbalistov, keďže jej kvôli odklonu personalistov predčasne došiel materiál na rúbanie. Generál-tréner Šiška tento vývoj sledoval so škrípajúcimi zubami.

„Do čerta,“ precedil cez zovreté čeluste a vrhol úkosom pohľad na ctihodného pána Čučoriedku, ktorý naďalej len chladnokrvne, ba až znudene prežíval a nechal si naliať novú šálku čaju. Generál zrúkol na adjutanta: „Okamžite vypustite kavalériu!“

„Čože?“ zaškrípal mu spoza chrbta hlas grófa Nopockskaya, oproti ktorému znelo aj vrznutie kriedy o tabuľu ako najľúbenejšia ária z Ugaritskej opery. „Vy chcete vypustiť kavalériu? Aby bojovala?“

„Nie, aby pokosila trávu,“ odvrkol Šiška a priložil si k očiam ďalekohľad.

„V zime predsa tráva ne...“ zapišťal víťazoslávne Nopockskay, ku koncu vety sa však zháčil. „Naše elitné citadelské oddiely majú ísť do tej zimy?“

„Kavaléria za múrmi je nanič,“ zamrmlal uštipačne Čučoriedka.

Lapačka snov i kováč včas postrehli nepriateľský útok.

„Teraz by sa nám zišla vozová hradba,“ zavrčal jeden z kapitánov.

„Vozy nemáme, máme však seba,“ odvetila rázne Elena a krikom zavelila: „Utvorte jeden veľký kruh!“

Chvíľu fanúšikom oboch klubov trvalo, kým sa zmierili so šokujúcou predstavou, že majú vytvoriť formáciu s rivalským tímom. Tu však zaúradovali mocné osobnosti Eleny a Omara, ktorí pohrozili, že pretnú napoly každého, kto sa tomuto rozkazu vzoprie. A tak ozbrojenci klubov Real Cita-

dela a FC Nippurpool vytvorili veľký a tesný kruh, ktorého prvý šík tvorili bojovníci so štítmí a ručnými zbraňami a za nimi sa skrýval menší kruh strelcov s mušketaami či modernejšími karabínami. Vždy, keď sa priblížila Ociphova ľahká jazda, privítala ju najprv paľba spoza štítov a vzápätí pripravení halapartníci. Dvetisíc futbalistov tak vďaka skvelej organizácii a disciplíne dokázalo odolávať asi desiatim tisícom jazdcov a odrážať jeden útok za druhým. Kde-tu im síce z hradieb asistovala nepresná paľba diel, v boji proti presile však ostávali osamote. Lapačka snov si s kováčom dobre uvedomovali, že ich cieľom je zničenie katapultov, ku ktorým sa kvôli prudkému náporu jazdy nemali ako dostať.

„Ta-dáááá!“ zaznel lesný roh citadelských husárov, ktorí sa sprvu trochu váhavo, neskôr však s neochvejnou odhodlanosťou hnali vpred proti desaťnásobnej presile. Ťažká obrnená jazda však postupne naberala na rýchlosti, perá pripevnené o sedlá vydávali čoraz desivejší a hlasnejší hluk a husári krátko pred cieľom sklonili svoje ohromné päťmetrové kopije, na ktorých sa trepotali citadelské vlajočky. Dva oddiely kyrysníkov po päťsto mužoch sa s nevýslovným rachotom a revom zrazili s Ociphovou ľahkou jazdou. Nepriateľskí jazdci prepadli aj navzdory svojej desaťnásobnej presile panike a ich formácie a morálka sa začali pod náporom Citadelčanov trieštiť. Futbalisti privítali pomoc zborovým „hurá“ a Omar s Elenou okamžite zavelili do útoku na katapulty. Zdivočení rowdies sa nemilosrdne vrhli na obsluhy a buď ich okamžite skántrili, alebo zahnali na útek. Katapulty jeden za druhým začali pohlcovať plamene. Napriek zúrivému úsiliu oboch klubov sa nepriateľovi podarilo na mesto vystreliť predsa len niekoľko golemov. Mohutné neforemné obludy z kovu a kameňa dopadli za múry, pobúrali pritom zopár striech a len čo sa pozviechali zo zeme, zapo-

čali dielo skazy. Našťastie pre obyvateľov metropoly, mali Generál-tréner Šiška a Reginald Čučoriedka pripravený plán aj na takýto prípad.

*

„Dvaja práve dopadli na Diagonálnu ulicu!“ jačal zadychaný kaprál Vrtoch a usiloval sa stáť v pozore a príliš neknísať. „Traja do Chudobnej štvrte, jeden na Nebeský bulvár!“

„Pošleme ich do pekla...“ mračil sa pochmúrne Čert, šéf paravojenskej organizácie Diabli, a popoťahoval sa za svoje dlhé špicaté fúzy. „Vyšlite tam úderné party!“

Odkedy Diablov prevzal ctihodný pán Čučoriedka, stala sa z bezvýznamného klanu zameraného na výpalníctvo, pranie špinavých peňazí, vymáhanie pohľadávok, exekúcie a zastrašovanie seriózna a uznávaná organizácia zameraná na výpalníctvo, pranie špinavých peňazí, vymáhanie pohľadávok, exekúcie a zastrašovanie. Pod hrozbou blížiacej sa invázie vytrénoval Čert spoločne s pánom Čučoriedkom Diablov na plnohodnotnú domobranu mesta Citadela. Súčasťou novej domobrany sa stali aj takzvané úderné party, špecializované na boj proti golemom. Ich členmi sa mohli stať jedine urastené svalnaté chlapiská, ktoré sa naučili obratne narábať s mohutnými stavebnými kladivami. Odetí v kožušinách a vyzbrojení strach vzbudzujúcimi mlatmi sa členovia úderných párt rozpáchli po Citadele. Aby sa zahriali, cestou za svojimi cieľmi porozbýjali zopár výkladov, rozmlátili niekoľko drožiek, vykopli zo dva tucty dverí a vylámali viacero okeníc. Ešte mesiace po obliehaní mesta zlé jazyky šírili, že úderné party narobili viac škôd ako samotní golemovia. Na spravodlivú obranu hromotlčkov treba uviesť, že účasť v úderných partách vyžadovala špecifickú kvalifikáciu s celoživotnou praxou, po ktorej by sa nenásytne vrhol

ktorýkoľvek citadelský personalista (za predpokladu, že by obliehanie prežil). Vezmime si ako príklad troch vychýrených bratov z radov Diablov: najstaršieho Freddieho, prostredného Reddieho a najmladšieho Eddieho. Všetci traja totiž disponovali ideálnymi predpokladmi už od útleho detstva. Najstarší Freddie začal prostredného Reddieho tlčiť ihneď po tom, ako sa ten narodil. Reddie zasa získanú prax poctivo uplatňoval na najmladšom Eddie. A Eddie nadobudnuté poznatky pre zmenu zuročil roztlákaním hračiek a mlátením všetkých detí v susedstve.

Nižší a plešatý Freddie, vyšší a štrbavý Reddie a najvyšší a krátkozraký Eddie si púť citadelskými ulicami, okrem spontánneho mlátenia do čohokol'vek, čo im prišlo pod ruky, krátili rôznymi intelektuálnymi anekdotami.

„Pamätáte, ako sme lapili jednorukú Martu?“ nostalgicky nadhodil plešatý zavalitý Freddie.

„A čo s ňou?“ zakontroval zamračene Reddie.

„Č-č-č-čo?“ zahuhňal Eddie.

„No čo? Čo?“ zachechtal sa Freddie. „Keď sme sa chceli na nej vystriedať, nevedeli ste ju vy dvaja tupci udržať ani napriek tomu, že mala len jednu ruku.“

„Veď práve!“ odvrkol dotknuto Reddie. „Mala len jednu ruku a stále sa otáčala na bok.“

„Č-č-č-čo?“ huhňal ďalej Eddie.

„Až ja som vám musel ukázať, ako ju držať,“ vypäl hrud' Freddie.

„Držal si ju za krk a zaškrtil si ju,“ zaškeril sa Reddie.

„Č-č-č-čo? Go-go...“ zaznelo im znovu spoza chrbta.

„Ale zabralo to,“ žmurkol najstarší brat na mladšieho, „mohli sme sa pokojne vystriedať.“

„Go-go-go...“ jachtal naďalej Eddie.

„Čo-čo, go-go!“ demonštratívne sa na brata zahnal kla-